INTERVIUL SĂPTĂMÎNII

Andrei SEPCI

Andrei Sepci, astăzi consilier tehnic al Universităţii din Cluj, a intrat de mult în legenda fotbalului românesc. Acum 40 de ani, el a fost portarul echipei noastre la ceea ce cronicile numesc „Balcaniada lui 13—0", desfăşurată la Bucureşti. El a făcut parte, deci, din prima echipă de aur a fotbalului nostru, cea care, peste numai un an, avea să joace memorabilul meci de la Triest, fiind la un pas de eliminarea puternicei echipe cehoslovace, finalistă a trofeului 1934, în meciul desfăşurat la Roma, în campania Italiei.

Andrei Sepci este antrenor de peste trei decenii. El are o bogată experienţă şi un bun simţ aparte, care-i conferă o obiectivitate foarte greu de depistat, în general, în lumea ardentă şi atît de subiectivă a fotbalului.

Interviul de faţă s-a născut duminică dimineaţă, în Giuleşti, în timp ce Andrei Sepci urmărea jocul echipei al cărei consilier este.

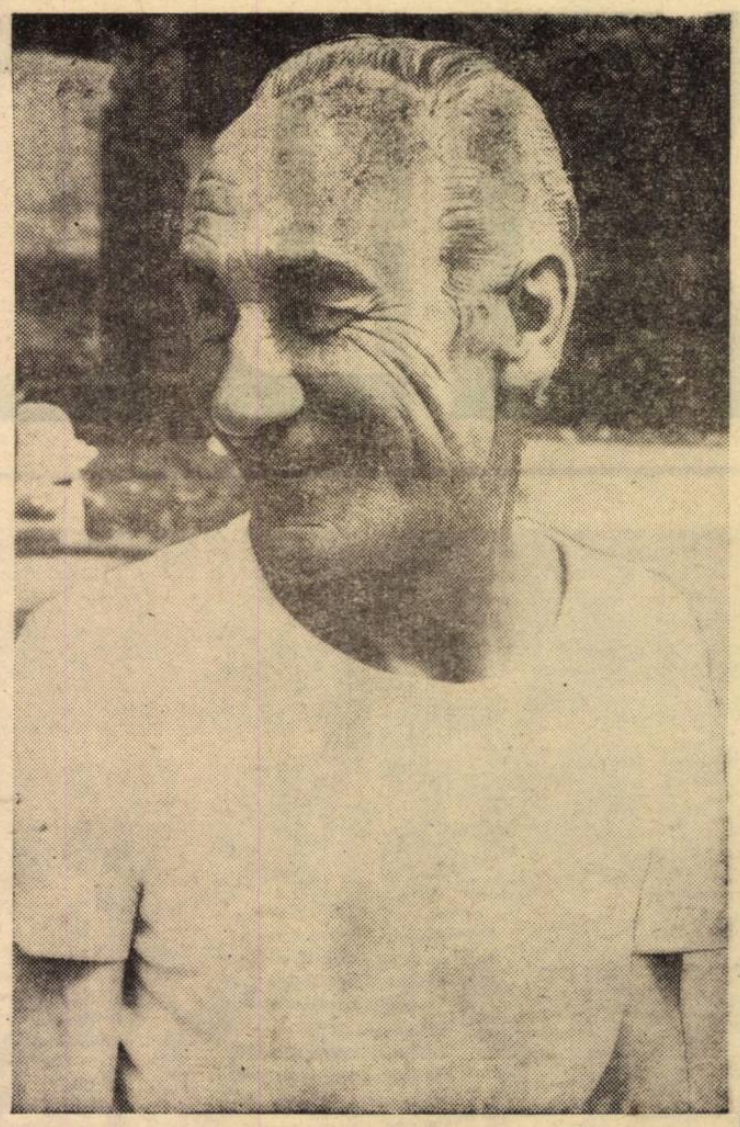

„ECHIPELE NOASTRE JOACĂ DOAR 30 DE MINUTE LA NIVELUL RITMULUI INTERNAŢIONAL"

— V-aş ruga, în primul rînd, să încercaţi o sinteză foarte comprimată a momentului actual prin care trece fotbalul nostru.

— Aş vrea să salut recenta mărire a numărului de echipe la diversele eşaloane ale fotbalului nostru. Nu o fac pentru a exprima astfel mulţumirile clujeanului care îşi vede echipa, în continuare, participantă la campionatul primei divizii, ci o fac din convingerea că acest apel la tinereţe — în fond, tineretul este cel angrenat în arenă — va produce o efervescenţă în fotbalul nostru, unde se constată, din păcate, o prea rapidă blazare a jucătorilor abia consacraţi. Repet, sînt convins că această măsură — exagerată pentru unii — va contribui la stimularea unor resurse altfel adormite şi, în mod special, la mărirea unei rezistenţe de joc pe care o invocăm în atîtea rînduri, dar pentru care reuşim doar să ne menţinem la nivelul vorbelor. În fond, această măsură, care dă o nouă formulă campionatului nostru, este un răspuns la vorbele fără acoperire.

— Care credeţi că este poziţia fotbalului nostru faţă de cel internaţional ?

— La acest capitol, nimic nu este nou. Am să repet ceea ce au spus şi alţii, din dorinţa de a face, cu insistenţă, un lait-motiv din această observaţie. **Din punct de vedere tehnic, chiar în condiţiile unei viteze superioare a jocului, fotbaliştii noştri nu sînt cu nimic inferiori celor foarte bine cotaţi în arena internaţională. Handicapul nostru cronic este repezentat de lipsa forţei, de calitatea insuficientă a angajamentului fizic şi de lipsa rezistenţei în regim de viteză, exprimată în primul rînd prin faptul că echipele noastre divizionare A joacă cel mult 30 de minute la nivelul ritmului internaţional. În cazul divizionarelor B, pe care le cunosc la fel de bine, această cifră de 30 de minute nici nu se atinge. Îţi dai seama că în asemenea condiţii secretul este „al lui Polichinelle", iar o complicare a discuţiei, prin raportarea deficienţelor la alţi factori, nu face decît să situeze discuţia tot în zona vorbelor fără acoperire.**

— Care ar fi soluţia ?

— Soluţia nu ţine doar de fotbal. Soluţia stă în ridicarea nivelului educaţiei fizice în şcoala elementară, unde se formează, de fapt, viitorul sportiv de performanţă, ca să nu spun viitorul bărbat. Eu, fiind tatăl unui decatlonist de performanţă, ştiu, prin comparaţie, cît de puţin sînt îndrumaţi copiii în şcoală, la capitolul educaţie fizică. Se vorbeşte, în general, despre calitatea superioară a îndemînării copilului nostru, dar se mizează prea mult pe această calitate şi se neglijează elemente fără de care sportul anului 1973 şi în special fotbalul de astăzi nu se pot practica... Iată, de pildă, dacă te uiţi la jucătorul nostru nr. 12 — Naghi — o să-ţi placă alura lui fizică. E şi el un fost decatlonist. Noi l-am adus de la Cîmpia Turzii, obsedaţi parcă de ideea angajamentului fizic ca principală calitate a unui înaintaş modern.

— Deci, încă un jucător de la Cîmpia Turzii. Cum explicaţi faptul că un oraş atît de mic produce fotbalişti în număr mare ?

— Nu e nici un secret în treaba asta. Cîmpia Turzii este un oraş mic, are un teren de fotbal în centru, are o populaţie muncitorească numeroasă, o mare şcoală profesională, tentaţii mai puţine decît în oraşele mari, şi astfel totul este limpede. Fotbalul a fost şi este practicat de copiii necoţcoloşiţi, proveniţi din familii mai modeste, lucru de care trebuie să ţinem seama, pentru a reuşi să stimulăm centrele cu adevărat fotbalistice ale ţării noastre şi nu pentru a investi bani şi speranţe în zonele doar tradiţional fotbalistice.

— Ce mai e nou pe la „U" ?

— La „U", în ultimul timp, vorba ardeleanului, „nicicum nu e bine". Întotdeauna se găsesc meşteri în despicarea firului în patru, dar aproape nici odată nu găseşti oameni dispuşi să împletească cele patru fire. Poate că e şi o oboseală a publicului clujean, care aşteaptă de peste 50 de ani o victorie în campionatul ţării. De-aici un fel de nerăbdare, asociată cu reacţii contradictorii. Iată, de pildă, „U" a făcut o greşeală cedîndu-l pe Adam, care era sufletul echipei. Să nu credeţi însă că această măsură a fost luată doar ca cineva să se afle în treabă. Publicul „şepcilor roşii" se plictisise — pe nedrept — să tot vadă „decarul" de pe spatele lui Mihai Adam, şi a vrut altceva. În aceeaşi situaţie a fost, cu ani în urmă, şi doctorul Traian Georgescu, un alt om de bază al echipei clujene. Publicul nostru nu prea consecvent a început să şuşotească, spunînd că toate relele se trag din faptul că Traian joacă de-o viaţă la „U". Şi Traian a plecat, cu multă tristeţe în suflet, aşa cum s-a întîmplat şi în cazul lui Mihai Adam.

— Văd că aveţi un portar nou. Şi, din cîte îmi dau seama, este talentat.

— Înainte de a fi talentat, Lăzăreanu este un tînăr extraordinar de tenace. De peste 10 ani de zile n-am mai găsit la „U" un băiat mai dîrz. Copilul este din familia fostului internaţional Lăzăreanu, care a fost şi el portar. Tînărul Lăzăreanu, opera lui Băluţiu, a reuşit să ia locul lui Ştefan, care cocheta la un moment dat cu poarta echipei naţionale. **(În acest moment al discuţiei, pe terenul din Giuleşti unde ne aflam, Răducanu a plonjat spectaculos, salvînd un gol. Andrei Sepci şi-a izbit genunchiul cu palma : „Iată o intervenţie de portar mare. Ce păcat, însă, că are, prea multă fantezie !" În minutul următor, Lăzăreanu a plonjat, ca pe timpuri, în picioarele adversarului, salvînd un gol gata făcut. Andrei Sepci m-a privit mîndru, încercînd parcă o comparaţie între cei doi portari aflaţi pe teren).**

— Aţi sărbătorit recenta aniversare a Balcaniadei din 1933 ?

Am sărbătorit-o în gînd. Prima dragoste trebuie ascunsă undeva, într-un colţişor al inimii. E mult mai bine să nu priveşti, după 40 de ani, prima ta dragoste. Şi apoi, s-au schimbat atîtea, încît orice încercare de a reînvia un trecut fotbalistic, fie el glorios, nu duce la nimic. Important e să priveşti înainte, pentru că altfel îţi complici existenţa.

(Andrei Sepci şi-a întrerupt fraza la o decizie a arbitrului Vlaiculescu. A părut contrariat, deşi fluierul arbitrului avantaja echipa sa. L-am privit întrebător. Mi-a răspuns : „Vlaiculescu este un arbitru care vede totul pe teren. Dar din această calitate se naşte şi principalul lui defect. Văzînd totul, fluieră totul, şi rupe jocul. Printre fotbalişti se spune, — despre asemenea arbitri — că stropesc prea mult gazonul cu fluierul. Amintesc acest lucru pentru că şi arbitrii pot contribui, prin stimularea cursivităţii jocului, la o creştere a rezistenţei specifice de care am pomenit).

— Ce părere aveţi despre apropiatul meci cu R. D. Germană ?

— În calitate de antrenor, prefer să vorbesc despre meciul cu R. D. Germană ca despre un meci obişnuit. Vilva care se face deseori în jurul meciurilor importante nu contribuie decît la dublarea ghetelor de fotbal cu tălpi de plumb. Meciul cu R. D. Germană nu are prea multe secrete. Avem în faţa noastră o echipă mai atletică şi mai rezistentă. Ea are în faţa ei o echipă cu mai mulţi jucători tehnici. În acest duel, echipa noastră are, parcă, mai multe şanse să realizeze un plus pînă la data meciului. Nu dezvălui un secret spunînd că rezistenţa specifică are mai mulţi sorţi de ameliorare — într-o perioadă scurtă — decît tehnica pură, care este o problemă de ani de zile. Nu vreau să spun prin asta că ne vom afla în faţa unei echipe rudimentare. Cred, însă, că formaţia R. D. Germane nu are astăzi maturitatea celei de acum 3—4 ani. În orice caz, meciul este foarte deschis şi poate depinde, ca în atîtea rînduri la fotbal, de o bară, de un luft, sau de o rafală de vînt.

★

(La terminarea meciului Rapid — „U", Andrei Sepci s-a ridicat calm, fără să fie extaziat de punctul cucerit pe Giuleşti. În cîteva rînduri, pe parcursul jocului, el îi şoptise lui Silviu Avram cîteva observaţii din care se vedea că nu e prea mulţumit de evoluţia „şepcilor roşii" şi mai ales de angajamentul în atac al înaintaşilor... Apoi, jucătorii clujeni au pornit în sprint spre vestiar, pentru a prinde rapidul de Cluj, care pleca peste 25 de minute. Pe pista stadionului Giuleşti avansau, spre cabine, cu pas aproape egal. Andrei Sepci, Mircea Luca şi Silviu Aram, sau, dacă vreţi, trei dintre generaţiile bătrînului şi atît de tînărului „U").

Ioan CHIRILA

CU CITITORII DIALOG CU CITITORII

● **SCRISOAREA SĂPTĂMÎNII.** „Subsemnatul Nicolae Neamţu, domiciliat în satul Vrăniuţ nr. 371, jud. Caraş-Severin, vă fac cunoscut că sînt abonat la revista «Fotbal», taxa fiind plătită cu chitanţa nr. 0668516 din 15 mai 1973, însă nu am primit revista nr. 367 din 6 iunie şi nr. 375 din 1 august. Întrebat, factorul poştal mi-a răspuns că revista nu a venit de la Bucureşti. În acest caz vă rog să-mi trimiteţi numerele respective ; în cazul cînd ele au fost expediate, însă de vină este poşta, vă rog a obliga pe cei care se fac vinovaţi să-mi dea revistele. Nu v-am sesizat de la prima revistă pe care nu am primit-o, aceea din 6 iunie, crezînd că nu se va mai întîmpla ; şi totuşi nu am primit-o nici pe aceea de la 1 august. În plus, vă fac cunoscut că în loc de miercuri, cînd apare, primesc revista «Fotbal» vinerea şi, de multe ori, chiar sîmbăta ; dar să nu o primesc deloc, nu înţeleg. Vă mulţumesc anticipat".

— Stimate cititor, ori de cîte ori primim astfel de scrisori sîntem mîhniţi. Şi asta pentru că truda noastră de a realiza numere cît mai interesante este în van, dacă revista nu ajunge la timp la cititori. E neplăcut să fii abonat la o publicaţie şi să nu o primeşti. Pentru a nu vă descompleta colecţia, vă trimitem — ca o excepţie — numerele lipsă, din puţinele exemplare pe care le avem la redacţie. Dar, trebuie să ştiţi că nu noi, redacţia, ne ocupăm de difuzarea publicaţiei, ci Direcţia difuzării presei din cadrul Ministerului Transporturilor şi Telecomunicaţiilor. Credem însă că citind scrisoarea dv. şi răspunsul nostru, oficiul poştal de care aparţineţi va face neapărat o anchetă pentru a constata motivele care au făcut ca revista să nu ajungă la abonat.

● **ŞASE SEMNĂTURI DIN COMUNA LUNCAVIŢA — TULCEA.** „Oricît am încercat noi, cu elanul şi optimismul caracteristic vîrstei, să obţinem ajutor şi înţelegere din partea forurilor locale, oricît ne-am străduit să readucem în actualitate performanţele sportive cu care locuitorii comunei au fost obişnuiţi, am întîlnit numai dezinteres. Astfel, într-o neglijenţă, echipa noastră nu a fost înscrisă în campionatul judeţean de fotbal. Am fost nevoiţi să ne mulţumim doar cu participările la competiţiile organizate de C.J.E.F.S. Tulcea şi cu cîteva meciuri amicale, la care deplasarea o făceam... gen drumeţie. Eram mulţumiţi şi aşa, dar răspunderile noastre au crescut. Locuim într-o comună mare, poate printre cele mai mari din judeţ, cu posibilităţi de a întreţine chiar o echipă în Divizia C. Cu toate astea, noi nu avem nici minge ! Cred că vă închipuiţi că pînă la echipament, vorba poetului, „e-o cale atît de lungă". Momentul de vîrf care a avut drept efect aceste rînduri a fost participarea noastră la „Cupa 23 August". Cu toate că faza intercomunală a avut loc la numai 15 km, n-am putut avea nici un mijloc de transport. Iată, deci, altă competiţie ratată. Apelăm la dv. cerîndu-vă un sfat şi un ajutor. Vrem să existe şi în comuna noastră interes pentru sport, ţinînd seama de posibilităţile existente". Semnează : V. Andone, Gh. Malcea, M. Malcea, V. Dumanovschi, D. Onceanu, P. Başa.

— Singurul ajutor pe care vi-l putem da este publicarea scrisorii dv. Sperăm că, citind-o, organele locale se vor apleca mai mult asupra activităţii fotbalistice din comună.

● **DE CE NU REVEDEM PE MICUL ECRAN FINALA CUPEI ROMÂNIEI ?** „Finala de anul acesta a Cupei României a fost inedită pentru că trofeul şi l-au disputat echipe din categorii inferioare. A fost interesantă şi datorită rejucării. Noi, însă, cei din Galaţi am dori să revedem cele două meciuri pe micul ecran. Pe la noi se spune că Constructorul a fost «furată». De aceea, ceea ce vom vedea pe ecran, acela va fi adevărul", ne scrie V. Tiron din Galaţi.

— Mai întîi, Constructorul nu a fost «furată» cum spuneţi dv. Din nimic nu a reieşit aşa ceva. Nu l-am auzit nici pe antrenorul Vasile Luban spunînd aşa ceva. Ambele partide s-au bucurat de arbitraje bune. În al doilea rînd, nu noi hotărîm ce se va transmite pe micul ecran şi ce nu, ci televiziunea. Va trebui, deci, să vă adresaţi acestei instituţii.

PE SCURT

● NICOLAE NIŢĂ, Aleea Trandafirilor, blocul P3, ap. 17, etajul 4, Tîrgovişte, posedă colecţia completă a revistei Fotbal şi o pune la dispoziţia celor interesaţi. ● ILIE BOGHIAN, com. Todireşti, jud. Suceava. Aveţi dreptate, „Poli" Timişoara a jucat cu A.S.A. Scuzaţi ! ● IULIU IACOB, Craiova, CONSTANTIN RĂUŢOIU şi MARIAN BOULEANU, Vulcan, jud. Hunedoara. Credem că între timp v-aţi lămurit unde joacă cei doi fotbalişti. ● MIHAI STROILĂ, Bechet, jud. Dolj. Oblemenco nu este singurul golgeter din Europa care nu joacă în echipa naţională. Noi să vă mai amintim de un singur exemplu, cel al cunoscutului Denis Law.